Una tertúlia dialògica per a tancar l'estiu: Rosa Parks, LA MEUA HISTÒRIA

written by Elísabet Gómez | 17 de September de 2026

Com a colofó de l'estiu i generant impuls per a iniciar ben prompte un nou curs, el **Seminari de València A Muscles de Gegants,** dins de la proposta **MÉS TEMPS-MÉS ESPAIS-MÉS PERSONES,** va oferir una trobada de diàleg i reflexió compartida al voltant de la lectura de **Rosa Parks**, ***LA MEUA HISTÒRIA,*** el relat autobiogràfic d'una dona l'experiència personal de la qual es va convertir en part de la història de la lluita pels drets civils.

La tertúlia va permetre conversar, a partir de les paraules de Rosa Parks com a punt de partida, per a connectar l'experiència narrada amb les nostres pròpies vivències, pensaments i qüestions profundament humanes: **com ens relacionem amb les altres persones, quin paper exercim quan formem part d'un col·lectiu o què significa construir objectius comuns.**

La visibilització de dones que la van precedir en accions de posicionament davant la segregació i que van inspirar el seu camí va ser un tema que va aparéixer per a reflexionar sobre com es construeixen els moviments socials. A més, en aquell moment històric es va valorar la col·laboració i la solidaritat entre persones blanques i negres que compartien

el mateix objectiu comú de superar el racisme i les seues repercussions socials i personals. **L'amistat i l'amor,** com a sentiments revolucionaris de millora que impulsen suports fonamentats en la justícia, van sorgir com a elements de canvi que contribueixen a mantindre el pols de la lluita pels drets civils. **L'educació, mecanisme humà d'unió del coneixement i dels valors de justícia i llibertat,** va emergir com un factor fonamental per al floriment d'idees i actituds en defensa de la llibertat.

Un dels aspectes que va adquirir més força durant la conversa va ser, precisament, **la importància de les relacions entre les persones.** La història de Rosa Parks ens va recordar que els canvis socials no són fruit únicament d'actuacions individuals, ja que darrere de cada transformació existeixen vincles, complicitats, converses, suports i persones capaces d'organitzar-se i caminar juntes. L'acció d'una persona pot convertir-se en una oportunitat de canvi, però és el compromís col·lectiu el que permet sostindre i ampliar aquest canvi.

A partir d'ací va sorgir una altra reflexió especialment significativa: **la importància de treballar en equip, de crear estratègies, perquè compartir un objectiu no significa necessàriament pensar tots de la mateixa manera;** treballar col·lectivament implica escoltar, contrastar punts de vista, reconéixer les capacitats de cada persona i buscar conjuntament aquelles estratègies que puguen conduir als objectius que el grup s'ha proposat.

El diàleg va anar adquirint així profunditat en cada intervenció, que obria noves preguntes i permetia establir connexions entre el passat i el present, entre l'experiència individual i la col·lectiva, entre allò que una persona pot fer i allò que podem aconseguir quan som capaços de pensar i actuar conjuntament.

L’autobiografia de Rosa Parks permet recuperar la dimensió més humana d’una història que, sovint, coneixem com un símbol. Darrere d’aquest símbol apareix una dona amb dubtes, conviccions, relacions, dificultats i decisions. Una persona que va formar part d’una xarxa de persones que va fer possible que una acció individual es transformara en un moviment col·lectiu.

Perquè, al capdavall, potser aquesta siga una de les grans ensenyances que ens deixa Rosa Parks: **una persona amb sentiments, ideals i amistats pot fer un pas, però quan moltes persones caminen juntes poden arribar molt més lluny; sense violència, amb convicció i en companyia, des de la diversitat.**